

Arrest

nr. 170 749 van 28 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 26 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 september 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 januari 2016 met refertenummer 60176.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 april 2016.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE ROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast, daar waar het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd, wat het onderdeel van de bestreden beslissing dat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten ontwikkelt de verzoekende partij geen middel, zodat het beroep wat dit betreft onontvankelijk voorkomt.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 26 april 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 2 juni 2016, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 14 april 2016 opgenomen grond, stelt zij dat zij haar motivering op uitbundige wijze heeft aangehaald in haar verzoekschrift, dat zij wenst dat dit zou herlezen worden, met alle aangehaalde motieven en alle bewijzen die de Dienst Vreemdelingenzaken had gevraagd voor het nemen van de bestreden beslissing, zoals de bijzondere module Nederlands tweede taal, het inburgeringsattest, een arbeidscontract van onbepaalde duur, productiviteitspremie, uitzendarbeid enz. Dit alles bewijst dat de verzoekende partij wel degelijk geïntegreerd is in de Belgische samenleving. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt louter dat er geen medische problematiek is, maar volgens de verzoekende partij is dit een nogal eigenaardige zienswijze en motivering dat gewoon wordt verwezen naar je leeftijd en dat je geen medische problemen hebt en je dan terug moet. De verzoekende partij stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken moet rekening houden met alle stukken en begrijpt niet dat mensen die jong zijn en niet ziek, niet mogen blijven, en wie ziek is, wel mag blijven. De verwerende partij stelt de Raad volledig te kunnen volgen in zijn beschikking en geeft aan dat over de aangebrachte stukken werd gemotiveerd in de nota.

2.2 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting in het geheel niet ingaat op het onderdeel van voormelde beschikking van 14 april 2016 dat betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat hieraan dan ook geen afbreuk wordt gedaan.

Met verwijzing naar de beschikking van 14 april 2016 is het beroep, voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, dan ook onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In de beschikking van 14 april 2016, genomen overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet, wordt, met betrekking tot de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, het volgende gesteld:

“Met betrekking tot de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, wijst de Raad op het volgende.

In de eerste plaats merkt de Raad op dat, daar waar de verzoekende partij in de hoofding van haar enig middel algemeen verwijst naar een schending van “de wet van 15/12/1980”, dit onderdeel van het enig middel slechts ontvankelijk is in de mate dat de verzoekende partij de schending van een concrete bepaling van de vreemdelingenwet inroept, met name artikel 42quater, § 1. Ook daar waar de verzoekende partij algemeen verwijst naar “de beginselen van behoorlijk bestuur”, is dit onderdeel slechts ontvankelijk in de mate dat de verzoekende partij de schending van een concreet beginsel van behoorlijk bestuur aanvoert, met name de “motivatieplicht”.

In de mate dat de verzoekende partij een schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, laat zij na aan te tonen dat in de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden niet of niet afdoende de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat voornoemde beslissing niet formeel zou zijn gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 wordt dan ook niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij in het licht van voormeld artikel 42quater, § 1, derde lid en de (materiële) motiveringsplicht betoogt dat de gemachtigde niet motiveert waarom al haar duidelijke inspanningen geen uitzonderlijke vorm van integratie “vormt” en dat hij daarentegen bevestigt dat ze zich wel duidelijk ingespannen heeft om werk te vinden en de taal aangeleerd “te hebben”, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering in dit verband bevat. De gemachtigde stelt immers het volgende: “Immers, het hebben van een job/inkomen is een basisvoorwaarde om een menswaardig bestaan te kunnen leiden zonder ten laste te zijn van de overheid. Bovendien toont betrokkene aan een hogere opleiding genoten te hebben in Tunesië en is tevens nog jong, waardoor haar kans op tewerkstelling in Tunesië groot is.” De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet ingaat op voornoemde concrete motieven en deze dan ook niet betwist.

De verzoekende partij betoogt tevens onder verwijzing naar stukken dat zij op afdoende wijze haar economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk bewezen heeft en de mate waarin zij geen bindingen meer heeft met haar land van oorsprong. Zij meent dat alle bewijsstukken die zij voorgelegd heeft gewoonweg van de kaart worden geveegd, dat zij niet meer kan doen dan wat ze bekomen heeft, dat al “deze” aangehaalde stukken in overvloed bewijzen dat zij perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving en dat er geen reden bestaat om een einde te stellen aan haar verblijf. In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet betwist dat de gemachtigde alle door de verzoekende partij thans in haar verzoekschrift opgesomde stukken die voorlagen vóór het nemen van de bestreden beslissing, in de motivering van de thans bestreden bijlage 21 heeft opgenomen. Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar kritiek aangaande deze stukken blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Ten slotte merkt de Raad op dat de verzoekende partij tevens stukken opsomt die zij slechts voor het eerst bij haar verzoekschrift heeft gevoegd. Het naderhand voorleggen van bepaalde stukken die zouden aantonen dat de verzoekende partij zich in een situatie zou bevinden waarin zij toch haar verblijfsrecht zou kunnen behouden (hetgeen de Raad als annulatierechter hoe dan ook niet in de plaats van de gemachtigde kan beoordelen), kan de wettigheid van de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden echter niet aantasten. De gemachtigde had geen kennis van deze informatie bij het nemen van de bestreden beslissing en kan dan ook niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden of er niet over te hebben gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat zij niet meer kan doen dan wat ze bekomen heeft, ze alle integratieprocedures heeft “gevolgd”, er geen andere integratieprocedures zijn en ze alle mogelijke integratieprocedures heeft uitgeput, nodigt zij de Raad opnieuw uit tot het voeren van een opportuniteitsonderzoek, zodat kan verwezen worden naar hetgeen in dit verband hoger werd gesteld.

Het enig middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.”

Ter terechtzitting van 2 juni 2016, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 14 april 2016 opgenomen grond, voert zij het in punt 2.1 weergegeven betoog. De verwerende partij voert het in punt 2.1 weergegeven betoog.

3.2 In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting voor het eerst verwijst naar een eigenaardige zienswijze en motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande een al dan niet medische problematiek. Met dit betoog voegt de verzoekende partij dan ook een nieuwe dimensie toe aan haar uiteenzetting in het verzoekschrift. In dit verband dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partij laat ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in haar verzoekschrift deze nieuwe dimensie naar voren heeft gebracht. Dit voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuwe ‘middel’ is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Hierop werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 14 april 2016.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij haar motivering “*op uitbundige wijze*” heeft aangehaald in haar verzoekschrift, dat zij wenst dat dit zou herlezen worden en verschillende elementen uit haar verzoekschrift herhaalt, dient te worden vastgesteld dat zij, door thans opnieuw aan te geven het niet eens te zijn met de beoordeling van de gemachtigde, geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

Met verwijzing naar het bovenstaande en naar voornoemde beschikking dient te worden vastgesteld dat het tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden gerichte middel, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond is.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE